

A SZEMÉLYISÉG TOVÁBBÉLÉSE

AZ EVOLÚCIÓS bolygók alkotják az ember eredetének szféráit, ezek a felemelkedő halandói lét-pálya kezdetének világai. A ti kiindulási pontotok az Urantia; itt egyesültök időlegesen az isteni Gondolatigazítókka. Tökéletes vezetőt kaptatok az útra; ezért, ha őszintén teljesítitek az idő versenyfutását és eléritek a hit végső célját, akkor bizton elnyeritek az idők jutalmát; örökre egyesültök a bennetek lakozó Igazítóval. Ekkor kezdődik majd el az igazi életetek, a felemelkedői léteitek, melynek jelenlegi halandói szakasza csak előcsarnok. Ekkor kezdődik el a végleges rendű lényként megéleendő magasztos és fejlődési küldetésetek az előttek megnyíló örökkévalóságban. És az evolúciós növekedés mindezen egymást követő korszakain és szakaszain keresztül egy részetek teljesen változatlan marad, és ez a személyiségetek — az állandóság a változások közepette.

² ¶ Önteltség lenne a személyiség meghatározásával próbálkozni, azonban hasznos lehet összefoglalni néhány, a személyiségről tudott dolgot:

³ 1. A személyiség a valóság azon minősége, amelyet maga az Egyetemes Atya vagy az Atyát képviselő Együttes Cselekvő adományoz.

⁴ ¶ 2. Személyiség bármely, elmét vagy szellemet magába foglaló élő energiarendszernek adományozható.

⁵ ¶ 3. A személyiséget nem határozzák meg teljes mértékben az ok-okozati viszonyok. A személyiség viszonyító értelemben alkotó vagy társalkotó.

⁶ ¶ 4. Ha a személyiség evolúciós anyagi teremtménynek adományoztatik, akkor az a szellemet az elme közreműködésével az energia-anyag feletti ellenőrzés megszerzésére készíti.

⁷ ¶ 5. Bár azonosság nélkül való, a személyiség képes bármely élő rendszer azonosságának egyesítésére.

⁸ ¶ 6. A személyiség kizárólag minőségi választ ad a személyiségkörre, szemben azzal a három energiával, amely minőségileg és mennyiségileg is válaszol a gravitációra.

⁹ ¶ 7. A személyiség sosem változik a változások közepette.

¹⁰ ¶ 8. A személyiség megajándékozhatja Istent — szabad akaratát szentelheti az Isten akarata megcselekedésének.

¹¹ ¶ 9. A személyiséget erkölcsiség jellemzi — ez a más személyekkel alkotott kapcsolat viszonylagosságának tudatosulása. A személyiség viselkedési szinteket azonosít és közöttük választás útján különbséget tesz.

¹² ¶ 10. A személyiség egyedi, teljesen egyedi: egyedi az időben és a térben; egyedi az örökkévalóságban és a Paradicsomon; egyediként adományoztatik — nincsenek másodpéldányok belőle; egyedi a létezés minden pillanatában; egyedi az Istenhez való viszonyában — Isten nem tesz különbséget a személyek között, de nem is adja őket össze,

mivel a személyiségek nem összeadhatók — társíthatók, de nem összegezhetők.

¹³ ¶ 11. A személyiség közvetlenül válaszol a más-személyiség jelenlétre.

¹⁴ ¶ 12. Ez valami olyasmi, mely szellemhez adódhat, és így a Fiúnak az Atyával való kapcsolatában jellemzi az Atya elsődlegességét. (Az elmének nem kell szellemhez adatnia.)

¹⁵ ¶ 13. A személyiség túlélheti a halandói halált, s ebben van a továbbélő lélek azonossága. Az Igazító és a személyiség egyaránt változatlan; a közöttük lévő kapcsolat (a lélekben) nem más, mint változás, folyamatos fejlődés; és amint ez a változás (növekedés) megszakad, a lélek megszűnik létezni.

¹⁶ ¶ 14. A személyiség egyedien időtudatos, és ez valami egészen más, mint az elme vagy a szellem időérzékelése.

1. SZEMÉLYISÉG ÉS VALÓSÁG

¹ A személyiséget mint magvában örök adományt adja az Egyetemes Atya az ő teremtményeinek. Ez az isteni ajándék arra szolgál, hogy a legalsóbb végestől a legmagasabb abszonitig, sőt az abszolút határaiig számos szinten és egymást követő világegyetemi helyzetben működjön. Így a személyiség három mindenségrendi síkon vagy három világegyetemi szakaszban tevékenykedik:

² 1. *Helyi-állapot.* A személyiség éppoly eredményesen működik a helyi világegyetemben, mint a felsőbbvilágegyetemben vagy a központi világegyetemben.

³ ¶ 2. *Jelentéstartalom-állapot.* A személyiség hatékonyan működik a véges és az abszonit szinten éppen úgy, ahogy az abszolút szinttel való érintkezésben is.

⁴ ¶ 3. *Érték-állapot.* A személyiség élményelvien értelmezhető az anyagi, a morontiai, és a szellemi fokozatosan fejlődő területein.

⁵ ¶ A személyiség a mindenségrendi-kiterjedésbeli tevékenységek tökéletesített körében mozoghat. A véges személyiségnek három kiterjedése van, s ezeket nagyjából a következők jellemzik:

⁶ 1. *A hossz kiterjedés* a fejlődés irányára és jellegére utal — ez a téren keresztüli és az idő szerinti mozgás — az evolúció.

⁷ ¶ 2. *A függőleges mélység kiterjedés* az élőlény-szintű hajtóerőket és viszonyulásokat, az ön-kiteljesítés különböző szintjeit, valamint a környezetre való általános válaszadás jelenségét foglalja magába.

⁸ ¶ 3. *A szélesség kiterjedés* az összehangolódás, a társulás és a sajátlány meg szervezésének területét öleli fel.

⁹ ¶ Az Urantia halandóinak adományozott személyiségfajta az önkifejezésnek vagy személy-kifejezésnek hét-kiterjedésű lehetőségével rendelkezik. E kiterjedésbeli jelenségek közül három a véges szinten, három az abszonit szinten, egy pedig az abszolút szinten értelmezhető. Az

abszolútát el nem érő szinteken e hetedik vagy teljesség-kiterjedés mint a személyiség *ténye* tapasztalható meg. E legfelsőbb kiterjedés társulás-abszolút, és bár nem végtelen, kiterjedését tekintve mégis rendelkezik az abszolútba való végtelent-el-nem-érő jellegű benyomulás potenciáljával.

¹⁰ A személyiség véges kiterjedései a mindenségrendi hosszal, mélységgel és szélességgel kapcsolatosak. A hossz a jelentéstartalmat jelöli; a mélység az értéket jelenti; a szélesség a mindenségrendi látásmódot foglalja magába — vagyis a mindenségrendi valóság szilárd tudatosításának megtapasztalására való képességet.

¹¹ A morontia síkon mindezen anyagi szintű véges kiterjedések nagymértékben kitárulnak és bizonyos új kiterjedésbeli értékek válnak felismerhetővé. A morontia szintnek mindeme teljesebb kiterjedésbeli tapasztalásai csodálatosan kifejeződnek a legfelsőbb vagy személyiség-kiterjedésben a mota hatásán és a morontia mennyiség- és térta- hozzájárulásán keresztül.

¹² Az emberi személyiség tanulmányozásakor a halandók sok nehézséget megtakaríthatnának, ha véges teremtményként emlékeznének arra, hogy a kiterjedésbeli szintek és a szellemi szintek az élményelvi személyiség megjelenésében nincsenek összehangolva.

¹³ ¶ Az élet ténylegesen az élőlény (a sajátlényeg) és annak környezete között végbemenő folyamat. A személyiség azonosság-értéket és folytonosság-jelentéstartalmat kölcsönöz ennek az élőlény-környezet társulásnak. Így már nyilvánvaló, hogy a hatás-válasz jelensége nem pusztán gépies folyamat, hiszen a személyiség hatótényezőként van jelen a teljes helyzetben. Mindig igaz az, hogy a működési rendek lényegükönél fogva tétlenek; az élő szervezetek pedig eredendően tevékenyek.

¹⁴ A fizikai élet mint folyamat nem annyira az élőlényen belül zajlik, hanem inkább az élő szervezet és a környezet között. És minden ilyen folyamat az élő szervezetre jellemző és az adott környezet által meghatározott válasz-mintákat igyekszik alkotni és létrehozni. És minden ilyen *irányító minta* nagymértékben befolyásolja a célok kiválasztását.

¹⁵ A sajátlényeg és a környezet az elme közvetítésével hoz létre tartalmas kapcsolatot. Az élőlénynek az a képessége és hajlandósága, hogy ilyen meghatározó kapcsolatokat építsen ki környezetével (választ adjon a belső hajtóerőre) a teljes személyiség *beállítottságát* alkotja.

¹⁶ Elszigeteltségben a személyiség nem képes igazán jó működésre. Az ember eredendően társas teremtmény; a valahová tartozásra való törekvés jellemzi. Szó szerint igaz, hogy „Egyetlen ember sem magának él.”

¹⁷ De a személyiség fogalma mint az élő és működő teremtmény egésze sokkal több, mint a kapcsolatok szerves egymásra épülése; a fogalomba beleértendő az összes valóságtényező *egyesítése* mellett a kapcsolatok összehangolása is. Léteznek kapcsolatok két dolog között is, de három vagy több dolog már *rendszer* alkot, és az ilyen rendszer már sokkal több, mint egy kiterjedt vagy összetett

kapcsolat. Ez éles elhatárolást jelent, mivel a mindenségrendi rendszerekben az egyes tagok nem állnak közvetlen kapcsolatban egymással, eltekintve az egészhez való viszonyuktól és az egész egyediségén keresztül megnyilvánuló kapcsolattól.

¹⁸ Az emberi élő szervezetben a részek összegződése alkotja az ember sajátlényegét — egyedi lényegét, ennek a folyamatnak azonban egyáltalán semmi köze sincs a személyiséghez, amely ugyanis a mindenségrendi valóságokhoz fűződő kapcsolat mindezen összes tényezőjének egyesítője.

¹⁹ Az összegzéskor a részek összeadódnak; a rendszerek esetében a részek *összerendeződnek*. A rendszerek jelentőségét a szervezés — a helyzeti értékek kialakítása — adja. Egy jó rendszerben minden tényező mindenségrendi helyzetű. Egy rossz rendszerben valami vagy hiányzik vagy rossz helyen van — rossz az elrendezés. Az emberi rendszerben a személyiség az, amely minden tevékenységet egyesít és ennek eredményeként a rendszernek azonosság- és alkotóképesség-jegyeket kölcsönöz.

2. AZ EMBER ÖNNÖN VALÓJA

¹ Az ember sajátlényegének tanulmányozásához számos lehet felidézni:

² 1. Hogy a fizikai rendszerek alárendeltek.

³ 2. Hogy az értelmi rendszerek mellérendeltek.

⁴ 3. Hogy a személyiség fölérendelt.

⁵ 4. Hogy a bent lakozó szellemi erő magában irányító jellegű.

⁶ ¶ A sajátlényeg bármilyen megfogalmazásakor fel kell ismerni azt aényt, hogy az élet van először, és annak értékelése vagy értelmezése csak utána következik. Az embergyermek először *él* és utána *gondolkodik* az életéről. A mindenségrendi gazdaságban a rálátás megelőzi az előrelátást.

⁷ ¶ Az Isten emberré válásának ténye mindörökké megváltoztatta az emberi személyiség minden jelentéstartalmát és minden értékét. A szeretet, a szó szoros értelmében, teljes személyiségek kölcsönös szemléletére utal, legyenek a személyiségek emberiek, isteniak vagy emberiek és isteniak. Az önnön való egyes részei különbözőképpen működhetnek — gondolkodás, érzés, vágyakozás — azonban értelmes cselekvésre kizárólag a teljes személyiség összehangolt sajátosságai összpontosíthatók; és mindezek az erők a halandói elme szellemi felruházottságával társulnak, amikor az emberi lény őszintén és önzetlenül szeret egy másik lényt, legyen az emberi vagy isteni.

⁸ Minden halandói valóságfogalom alapja az emberi személyiség ténylegességének feltételezése; minden emberfeletti valóság fogalma az emberi személyiségnek olyan tapasztalásán alapul, amely bizonyos társult szellemi entitásokkal és isteni személyiségekkel kapcsolatos mindenségrendi valóságokkal összefüggésben, illetőleg ilyen valóságokban jelent meg. Az emberi tapasztalásban minden nem-szellemi dolog, a személyiséget kivéve, egy-egy eszköz

valamilyen célra. A halandó embernek más — akár emberi, akár isteni — személyhez fűződő igaz viszonya önmagában is egy cél. És az Istenség személyiségével fenntartott ilyen társas viszony a világegyetemi felemelkedés örök célja.

⁹ A személyiség birtoklása az embert szellemi lényé teszi, hiszen a sajátlénység egysége és a személyiség öntudata az anyagfeletti világ adománya. Maga az a tény, hogy a halandó anyagelvű ember tagadni képes az anyagfeletti valóságok létezését, már önmagában és önmagától is szellemi egységbe rendezés és mindenség tudat jelenlétét bizonyítja a saját elméjében és jelzi ezek működését.

¹⁰ Nagy mindenségrendi szakadék tátong az anyag és a gondolat között, és ez a szakadék mérhetetlenül nagyobb az anyagi elme és a szellemi szeretet között. A tudat, és még kevésbé az öntudat, nem magyarázható semmiféle működésközpontú, elektron-társulási elmélettel vagy anyagelvű energia-jelenséggel.

¹¹ ¶ Amint az elme egyre jobban közelít a valóság végső megértéséhez, úgy az anyag egyre kevésbé észlelhető anyagi érzékelés útján, miközben esetleg az elme számára továbbra is valóságos marad. Amint a szellemi rálátás ahhoz a valósághoz közelít, amely az anyag eltűnése után is megmarad, és így egyre közelebb kerül annak végső feltáráshoz, akkor az anyag valósága is eltűnik az elme vizsgálati köréből, viszont a szellemi látásmód még mindig képes szellemi természetű mindenségrendi valóságokat és felsőbb értéket érzékelni. Ugyanígy enged teret a tudomány a bölcsületnek, miközben a bölcsület kénytelen elfogadni a tiszta szellemi tapasztalásban rejlő következtetéseket. A gondolkodás megadja magát a bölcsességnek, a bölcsesség pedig legyőzetik a megvilágosodott és gondolkodó istenimádatotól.

¹² A tudományban az ember önnön valója az anyagi világot figyeli; a bölcsület az anyagi világ e megfigyelésének szemlélése; a vallás, az igaz szellemi tapasztalás pedig az idő és tér energia-anyagai mindeme viszonylagos egységbe rendeződésének megfigyelésére irányuló szemlélődés mindenségrendi valóságának élményelvi felismerése. Olyan szemléletet kialakítani a világegyetemről, amelynek alapját kizárólag anyagelvűség alkotja, arra utal, hogy figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy az emberi tudat tapasztalásában minden anyagi dolog eredendően valóságos. A megfigyelő nem lehet azonos a megfigyelt dologgal; a kiértékeléshez szükség van az értékelt dolgok bizonyos fokú meghaladására.

¹³ Az időben a gondolkodás bölcsességhez vezet, a bölcsesség pedig istenimádatához; az örökkévalóságban az istenimádat bölcsességhez visz, a bölcsesség pedig a gondolat véglegességét bontja ki.

¹⁴ A fejlődő sajátlénység egyesítésének lehetősége az egyes alkotó tényezők sajátosságaiban rejlik: az alapenergiákban, az alapszövetekben, az alapvető vegyi szabályozásban, a legfelsőbb eszmékben, a legfelsőbb készletekben, a legfelsőbb célokban és a Paradicsomról adományoz-

ott isteni szellemben — az ember szellemi természete öntudatának titkában.

¹⁵ A mindenségrendi evolúció célja személyiség-egység elérése egyre teljesebb szellemirányításon, valamint a Gondolatigazító tanítására és vezetésére való akarati válaszon keresztül. Mind az emberi, mind az isteni személyiséget olyan belső mindenségrendi minőség jellemzi, amelyet „a fölérendeltség evolúciójának”, a sajátlénység és a környezet szabályozása kiteljesedésének lehetne nevezni.

¹⁶ ¶ A felemelkedő, egykor emberi személyiség az önnön való feletti és a világegyetemben megjelenő egyre teljesebb akarati fölérendeltség kialakulásának két nagy szakaszán megy keresztül:

¹⁷ 1. Az önmegvalósítás kiteljesítésének véglegesrendelőtti vagy Isten-kereső megtapasztalása olyan azonosság-kiterjesztési és azonosság-megjelenítési eljáráson keresztül, amely mindenségrendi problémamegoldással és ennek következtében magas szintű világegyetemi ismeretek elsajátításával jár együtt.

¹⁸ 2. Az önmegvalósítás alkotó kiteljesedésének véglegesrendelőtti vagy Isten-kinyilatkoztató megtapasztalása, amely a tapasztalati Legfelsőbb Lénynek azon Isten-kereső értelmek számára való kinyilatkoztatásán keresztül következik be, akik még nem érték el az Istenhez való hasonlóság isteni szintjeit.

¹⁹ ¶ Az alászálló személyiségek a fentiekhez hasonló tapasztalatokat szereznek a különböző világegyetemi kalandjaik során, amikor is a Legfelsőbb, a Végleges és az Abszolút Istenség isteni akaratának megértéséhez és végrehajtásához szükséges egyre nagyobb képességek után kutatnak.

²⁰ ¶ Az ember anyagi valója, az emberi azonosság én-entitása a fizikai élet alatt az anyagi élethordozó folyamatos működésétől, az energiák és az értelem közötti folyamatos egyensúlyhiánytól függ, mely az Urantia-n az *élet* nevet kapta. Azonban a továbbélési értékkel rendelkező sajátlénység, a halál élményén túllépni képes sajátlénység csak úgy tud fejlődni, ha megteremti annak lehetőségét, hogy a kifejlődő személyiség azonosságának székhelyét az időleges élethordozóról — az anyagi testből — a tartósabb és halhatatlan jellegű morontia lélekbe helyezhesse át, és még magasabba, azokra a szintekre, ahol a lélek eggyé válik a szellemvalósági renddel, illetőleg ténylegesen eléri azt. Magát az anyagi társulásból a morontia azonosulásba való tényleges átmenetet az emberi teremtmény Isten-kereső döntéseinek őszintesége, állhatatossága és elkötelezettsége teremti meg.

3. A HALÁL JELENSÉGE

¹ Az urantiaiak általában csak egyfajta halált ismernek, mégpedig az életenergiák fizikai elapadását; a személyiség továbbélését tekintve azonban valójában háromféle halál van:

² 1. *Szemleli (lélek-) halál.* Ha és amint a halandó ember végérvényesen elutasította a továbbélést, amikor az

ember az Igazító és a továbbélő-szeráf egybehangzó véleménye szerint szellemi értelemben csődbe jutottnak, morontiai értelemben tönkrementnek minősül, amikor e közös javaslatot iktatásba vették az Uverszán, és miután az Ítélok és tükröző-társaik e megállapításokat ellenőrizték, akkor adnak parancsot az Orvonton urai az emberben lakozó Nevelő azonnali elküldésére. Azonban az Igazító elengedése semmiképpen nem befolyásolja a személyes vagy csoport-szeráfnak az Igazító nélkül maradt egyénnel szemben továbbra is fennálló kötelezettségeit. Ez a halál jelentőségét tekintve végleges, függetlenül attól, hogy a fizikai és elme-rendszerek élő energiái még egy darabig megmaradnak. Mindenségrendi nézőpontból a halandó ekkor már halott; a még folytatódó élet pusztán a mindenségrendi energiák anyagi tehetetlenségét jelzi.

³ ¶ 2. *Értelemi (elme-) halál.* Amikor a felsőbb segítő tevékenységek alapkörei az értelem rendellenességei folytán megszakadnak vagy mert az agy működési rendje részlegesen felborul, és ha e károsodások egy bizonyos mértéket túlhaladva már helyrehozhatatlanná válnak, akkor az emberben lakozó Igazítót azonnal elbocsátják és a Diviningtonra irányítják. A világegyetemi előírások szerint egy halandói személyiség halottnak tekinthető, ha az emberi akarat-tevékenység alapvető elme-körei megsemmisültek. Még egyszer hangsúlyozom, ez már a halál, függetlenül a fizikai test élő rendszerének további működésétől. A test akarattal rendelkező elme nélkül nem ember többé, de az emberi akarat előzetes választásának megfelelően az ilyen egyén lelke még továbbélővé válhat.

⁴ ¶ 3. *Fizikai (testi és elme-) halál.* Amikor a halál legyőzi az emberi lényt, az Igazító az elme-fellegvárban marad, amíg az meg nem szűnik értelmes rendszerként működni, körülbelül addig, amíg a mérhető agyi energiák abba nem hagyják ütemes életlüketésüket. E bomlást követően az Igazító elbúcsúzik a megszűnő elmétől éppen úgy, mindenféle körülményeskedés nélkül, ahogyan a halandóhoz évekkor korábban megérkezett, és az Uverszán keresztül Divinington felé veszi az útját.

⁵ ¶ A halál után az anyagi test visszatér az anyagvilághoz, melyből vétetett, de a túlélő személyiség két nem-anyagi tényezője megmarad: az egyik az előbb-létezett Gondolatigazító, amely a halandói létpálya emléktáviratával a Diviningtonra távozik; megmarad továbbá a végzet-örangyal őrizetében az elhalt ember halhatatlan morontia lelke. Ezek a lélekszakaszok és lélekformák, ezek az egykor mozgásban lévő, most már nyugvó önazonosság-képletek alapvetők a személyiség újraterejtéséhez a morontia világokon; és az Igazító és a lélek újraegyesülése az, amely a továbbélő személyiségeteket helyreállítja, amely a morontia ébredés idején a tudatokat visszaadja.

⁶ Azok esetében, akik nem rendelkeznek személyes szeráf őrangyallal, a csoport-őrők végzik el hűségesen és hatékonyan ugyanezt az azonosság-megőrzési és személyiségfeltámasztási szolgálatot. A szeráfok nélkülözhetetlenek a személyiség helyreállításához.

⁷ A halált követően a Gondolatigazító átmenetileg személyiség nélkül marad, de nem veszíti el azonosságát; emberi társa átmenetileg elveszíti azonosságát, de személyiségét nem; a lakóvilágokon mindkettő örök megnyilvánulásban egyesül újra. Az eltávozott Gondolatigazító sohasem tér vissza a földre mint az előző alászállás tárgyát alkotó lény; a személyiség sohasem nyilatkozik meg emberi akarat nélkül; és az Igazítótól elválasztott emberi lény a halált követően sohasem mutat tevékeny azonosságot és semmilyen formában nem tart kapcsolatot a földi élőlényekkel. Az ilyen, az Igazítótól különválasztott lelkek egészen és teljes mértékben öntudatlan állapotban maradnak a hosszú vagy rövid halálbeli alvás alatt. A továbbélés folyamatának lezárultáig semmiféle személyiség vagy képesség nem áll a rendelkezésükre a más személyiségekkel való kapcsolattartáshoz. A lakóvilágra kerülőknek nem engedtetik meg, hogy a szeretteiknek üzenetet küldjenek vissza. Szerinte a világegyetemben tiltják, hogy a folyamatban lévő megítéltetés alatt ilyen közléscsere folyjon.

4. AZ IGAZÍTÓK SORA A HALÁL UTÁN

¹ Az anyagi, az értelemi vagy a szellemi természetű halál beálltával az Igazító búcsút vesz a halandó befogadójától és elindul a Diviningtonra. A helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi központból tükröző-kapcsolatba lép az illetékes kormányzatok felügyelőivel, és a Nevelő ugyanazon a számon jelentkezik ki, mint amelyen az idő területeire belépett.

² Általunk nem teljesen ismert módon a Világegyetemi Ítélok képesek az emberi élet kivonatára szert tenni, mégpedig olyan formában, amely az Igazító által az adott elme szellemi értékeiről és morontia jelentéstartalmairól készített másolat-átíratot tartalmazza. Az Ítélok képesek megítélni az elhunyt halandó továbbélő jellemét és szellemi képességeit az Igazító által közreadottak szerint, és mindezek az adatok, továbbá a szeráfi feljegyzések mind rendelkezésre állnak az adott egyén megítélésekor. Ezeket az ismereteket használják fel akkor is, amikor megerősítik azokat a felsőbb-világegyetemi felhatalmazásokat, amelyek egyes felemelkedők számára lehetővé teszik a morontia létpályájukon való azonnali elindulást, vagyis hogy az életenergiák felbomlását követően a lakóvilágokra kerüljenek a bolygói megítéltetés hivatalos lezárása előtt.

³ A húsvér test halálát követően, azoktól az esetektől eltekintve, amikor az egyént az élők közül viszik át, az elengedett Igazító azonnal visszatér a diviningtoni honszféréjára. Hogy pontosan mi történik azon a világon az alatt, amíg az Igazító a továbbélő halandó újbóli tényleges megjelenésére vár, az főként attól függ, hogy az adott emberi lény saját egyéni jogán emelkedik-e a lakóvilágba vagy pedig meg kell várnia az adott bolygói korszak alvó továbbélőinek megítéltetésre szólítását.

⁴ Ha a halandó társ ahhoz a csoporthoz tartozik, amely a megítéltetési időszak végén nyer újra személyiséget, az Igazító nem tér vissza egyből a korábbi csillagrendszerbeli

szolgálati hely lakóvilágára, hanem választásától függően a következő átmeneti feladatok valamelyikét kezdi meg:

⁵ 1. Az eltűnt Nevelők közé ma még ismeretlen szolgálatra osztják be.

⁶ 2. Egy időre a paradicsomi rendszer tanulmányozására jelölik ki.

⁷ 3. A Divinington számos továbbképző tanintézetének valamelyikébe kerül.

⁸ 4. A Paradicsom-világok Atya-körét alkotó többi hat szent szféra valamelyikén megfigyelő-hallgatói beosztásba helyezik.

⁹ 5. A Megszemélyesült Igazítókhoz hírvivői szolgálatra osztják be.

¹⁰ 6. A tiszta csoportba tartozó Nevelők felkészítését végző diviningtoni tanodákban társoktató lesz.

¹¹ 7. Arra jelölik ki, hogy kiválassza azokat a lehetséges világokat, ahol szolgálatot teljesíthet abban az esetben, ha emberi társáról okkal feltételezhető, hogy elutasította a továbbélést.

¹² ¶ Ha, miután a halál utolért benneteket, már elértétek a harmadik vagy magasabb kört és ezért személyes végzet-örangyalt jelöltek ki mellétek, továbbá ha az Igazító által benyújtott, a továbbélő jellemetekről készített összefoglaló végleges átiratát feltétel nélkül jóváhagyta a végzet-örangyal — ha mind a szeráf, mind az Igazító alapvetően egyetért életfeljegyzéseik és javaslataik minden pontjában — ha az uverszai Világegyetemi Ítélek és tükröző-társaik jóváhagyják ezeket az adatokat, mégpedig egyhangúlag és tartózkodás nélkül, akkor a Nappalok Elődei a tájékoztatási körökön a Szalvingtonra továbbítják az illető felsőbbrendűségét kihirdető határozatot és ezt követően a Nebadon Urának bíróságai elrendelik a továbbélő lélek azonnali átküldését a lakóvilágok feltámadási csarnokainak valamelyikébe.

¹³ Amennyiben az emberi egyed azonnali továbbélőnek bizonyul, értesülesem szerint az Igazító bejelentkezik a Diviningtonon, az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétéhez járul, majd rögtön visszatér és felvétetik a felsőbbvilágegyetemi és helyi világegyetemi illetékességű Megszemélyesült Igazítók közé, elismeri őt a Megszemélyesült Nevelők diviningtoni főnöke is és ezt követően egyből az „azonosság-átvitel végrehajtásához” fog, melyre a harmadik szakaszban és a lakóvilágon elvégzendően kapott utasítást, és amelyre abban az adott személyiségformában kerül sor, melyet a földi halandó továbbélő lelkének befogadására készítettek elő és amelyet előzőleg a végzet-örangyal tervezett meg.

5. AZ EMBERI SAJÁTLÉNYEG TOVÁBBÉLÉSE

¹ A sajátlényeg mindig mindenségrendi valóság, legyen anyagi, morontiai vagy szellemi. A *személyes* lényeg ténylegessége az Egyetemes Atya önmagában és önmagaként, vagy számos világegyetemi közvetítőjén keresztül folytatott tevékenységéből származó adomány. Azt állítani egy lényről, hogy személyes, annak elismerését jelenti, hogy az

ilyen lény a mindenségrendi élő szervezetten belül létező viszonylagos eggyediesülés. Az élő mindenségrend a valós egységek csaknem végtelenül eggyediesült csoportosulása, amelyben az egyes elemeket többé-kevésbé meghatározza az egész végzete. De azoknak, amelyek személyesek, megadatott a beteljesülés elfogadása és a beteljesülés elutasítása közötti tényleges választás lehetősége.

² Ami az Atyától jön, az, miként az Atya, örök, és ez személyiségi értelemben is igaz, mégpedig arra, amelyet Isten a maga szabad akaratú döntéséből adott, vagyis az isteni Gondolatigazítóra, Isten tényleges szilánkjára. Az ember személyisége örök, azonossági szempontból viszont a személyiség feltételes örök valóság. Mivel az Atya akarata következtében jelent meg, ezért a személyiség eléri az Istenség-végzetet, de az embernek el kell döntenie, hogy jelen akar-e lenni vagy sem e beteljesülés elérésekor. Átlagos esetben e választással a személyiség közvetlenül eléri az élményelvi Istenséget, a Legfelsőbb Lény részévé válik. A kör előre elrendelt, de a benne való emberi részvétel választható, személyes és tapasztalási jellegű.

³ ¶ A halandói azonosság átmeneti jellegű, az élet-tartam által korlátozott állapot a világegyetemben; csak annyiban valóságos, amennyiben a személyiség amellet dönt, hogy folytonos világegyetemi jelenséggé válik. Ez az alapvető különbség ember és energiarendszer között: Az energiarendszernek működnie kell tovább, nincs választási lehetősége; az ember viszont maga határozza meg saját végzetét. Az Igazító valóban a Paradicsomra vezető út, de az embernek saját döntése, szabad akaratát alapján kell ezen az úton végigmennie.

⁴ Az emberi lények csak anyagi értelemben rendelkeznek azonossággal. Az emberi valóban ez a sajátsága az anyagi elmének az értelem energiarendszerében való működésén keresztül fejeződik ki. Amikor azt mondjuk, hogy az embernek van azonossága, akkor azt állítjuk, hogy az ember az emberi személyiség akaratának cselekedetei és választásai alá rendelt elmekörrel rendelkezik. Ez azonban anyagi és tisztán ideigvaló megnyilatkozás, miként az emberi magzat is átmeneti, élősdijellegű szakasza az emberi létnek. Az emberi lények, mindenségrendi szemszögből nézve, viszonylag pillanatszerűen születnek, élnek és halnak; létezésük nem tartós. A halandói személyiség azonban saját választásain keresztül rendelkezik azzal a hatalommal, hogy azonosságának székhelyét a múltó anyagi-értelemi rendszerből a magasabb rendű morontia-lélek rendszerbe tegye át, amely a Gondolatigazítóval együttműködve a személyiség-menyilatkozás új hordozójává teremteti meg.

⁵ És éppen ez a választási képesség, a szabad-akaratú teremtményrend világegyetemi rangjelzése az, amely az ember legnagyobb lehetőségét és legkomolyabb mindenségrendi felelősségét alkotja. A jövőbeli végleges rendű lény örök végzete az emberi akarat összeszedettségétől függ; az, hogy az isteni Igazító örök személyiséget nyer-e, a halandói szabad akarat őszinteségétől függ; az, hogy az Egyetemes

Atya megalkothat-e egy új felemelkedő fiút, a halandói választatás állhatatosságától függ; az pedig, hogy a Legfelsőbb Lény átélhet-e élményelvi evolúciót, a döntéssel járó cselekedetek állhatatosságától és bölcsességétől függ.

⁶ ¶ Noha a személyiség-gyarapodás mindenségrendi köreit ténylegesen is el kell érni, ha önhibádon kívül az idő véletlenjei és az anyagi létezés buktatói megakadályoznak téged e szintek szülőbolygódon való elsajátításában, ha szándékaid és vágyaid továbbélési értékkel bírnak, akkor próbaidő-meghosszabbítás szabatik ki. További időt kapsz arra, hogy kipróbáld magad.

⁷ Ha valaha is kétség merül fel azzal kapcsolatban, hogy valóban tanácsos-e valamely emberi azonosságot a lakóvilágokba emelni, akkor a világegyetemi kormányzatok mindig az adott egyén személyiségének javára döntenek; habozás nélkül minősítik fel e lelket átmeneti besorolású lényé és továbbra is figyelemmel kísérik a megjelenő morontia szándékot és szellemi célt. Az isteni igazságosság tehát bizonyosan érvényesül és az isteni kegyelem újabb lehetőséget kap szolgálata kiteljesítésére.

⁸ Az Orvonton és a Nebadon kormányzatai nem követelnek meg abszolút tökéletességet a halandói újraszemélyesülés világegyetemi tervének minden egyes részletében, de megkövetelik a türelmet, az elfogulatlanságot, a megértést és az irgalmas rokonszenvet, és ténylegesen gyakorolják is mindezeket. Inkább vállaljuk egy csillagrendszer-felkelés kockázatát, mintsem hogy felvállaljuk annak veszélyét, hogy megfosszunk az evolúciós világból származó, küzdő halandók közül akár csak egyet is a felemelkedői létpálya befutásának örök örömétől.

⁹ Ez távolról sem jelenti azt, hogy az emberi lények egy második lehetőséget kapnak azt követően, hogy elutasították az elsőt. De azt jelenti, hogy minden sajátakarattal bíró lénynek igazi lehetőség adatik arra, hogy egyértelmű, tudatos és végleges döntést hozzon. A világegyetemek független Bírái egyetlen olyan lényt sem fosztanak meg személyiségi rendjéértől, aki végérvényesen és teljesen meg nem hozta az örök döntést; az emberi léleknek teljes és bőséges lehetőséget kell kapnia, és meg is kapja, igaz szándékának és valódi céljának kimutatására.

¹⁰ Amikor a szellemileg és mindenségrendileg fejlettebb halandók meghalnak, akkor közvetlenül valamelyik lakóvilágra jutnak; ez általában azokra vonatkozik, akikhez személyes őrzőangyal jelöltetett ki. A többi halandót vagy elkülönítik az ügyük teljes kivizsgálásáig és ezt követően kerülhetnek a lakóvilágokra, vagy felveszik őket az alvó továbbélők közé, akik együtt nyerik majd vissza személyiségüket a mindenkor bolygói megítéltetés végén.

¹¹ ¶ Két nehézség akadályoz abban, hogy beszámoljak arról, hogy valójában mi is történik a halálban *veletek*, a túlélő *valótokkal*, amely nem azonos az eltávozó Igazítóval. Az egyik nehézség abból adódik, hogy lehetetlenség a ti felfogóképességetek szintjén pontosan jellemezni a fizikai és a morontia területek közötti határvidéken zajló folyamatot. A másik pedig abból a kötelezettségből adódik, amelyet az urantiai mennyei hatóságok nekem, mint

igazság-kinyilatkoztatónak megszabtak. Rengeteg érdekes részletről számolhatnék be, de a közvetlen bolygófelügyelőitek tanácsára nem teszem. Felhatalmazásom keretei között azonban közreadhatom ezeket:

¹² Van valami valóságos, valami emberi evolúciós jellegű dolog, a Titkos Nevelőn kívül valami, amely túléli a halált. Ez az újonnan megjelenő entitás a lélek, és ez mind a fizikai testetek, mind az elmétek halálát túléli. Ez az entitás a ti emberi lényeteknek és a veletek együttműködő isteni lényeteknek, az Igazítóknak a közös életéből és erőfeszítéseiből származó közös gyermek. Az emberi és isteni szülőktől származó gyermek képezi a földi eredet továbbélő részét; ez a morontia valótok, a halhatatlan lelketek.

¹³ A fennmaradó jelentéstartalommal és továbbélő értékkel bíró ezen gyermek teljesen öntudatlan állapotban tölti a halál és az újbóli megszemélyesülés közötti időtartamot és e várakozási idő alatt a szeráfi végzet-örangyal vigyáz rá. A halált követően addig nem működtek tudatos lényként, amíg az új morontia-tudatot meg nem kapjátok a Satania valamelyik lakóvilágán.

¹⁴ A halálban az emberi személyiséggel társult működési önazonosság az élő mozgás megszakadása következtében megszűnik. Az emberi személyiség, noha túllép az alkotórészein, mégis függ mindezekről a működési önazonosság kialakításának szükségessége miatt. Az élet megállása megsemmisíti az elmével való felruházottsághoz szükséges fizikai agyi mintákat, az elme összeomlása pedig véget vet a halandói tudatnak. Az adott teremtmény tudata ezt követően addig nem térhet vissza, amíg olyan mindenségrendi helyzet ki nem alakul, amely lehetővé teszi ugyanazon emberi személyiségnek az élő energián alapuló újbóli működését.

¹⁵ ¶ A származási világból a lakóvilágok valamelyikére való átmenet során, akár átélnek harmadik időszaki személyiség-helyreállítást, akár csoportos feltámadáskor emelkednek fel, a továbbélő halandók személyiség-szerkezetét a világaikon különleges feladatot ellátó főangyalok őrzik meg gondosan. Ezek a lények nem személyiség-őrzők (miként a lélek esetében az őrangyal-szeráf), de mindenképpen igaz, hogy a személyiségnek minden azonosítható tényezőjét ténylegesen is ezek a megbízható, halandói továbbélési gondnokok vigyázzák. A halandói személyiségnek a halál és a továbbélés bekövetkezése közötti pontos tartózkodási helyét nem ismerjük.

¹⁶ ¶ A személyiség újra megjelenését lehetővé tevő helyzet a helyi világegyetem valamelyik morontia fogadó-bolygójának feltámadási csarnokában alakul ki. Ezekben az élet-összeállítási termekben bocsátják rendelkezésre a felügyelő hatóságok azt a világegyetemi — morontiai, elmei és szellemi természetű — energia-kapcsolatot, amely az alvó-továbbélői tudat újbóli megjelenését lehetővé teszi. Az egykori anyagi személyiséget alkotó részek újbóli összeállítása a következőt jelenti:

¹⁷ 1. Olyan alkalmas forma, morontia energia minta megalkotása, amelyben az új továbbélő kapcsolatot te-

remthet a nemszellemi valósággal, és amelyen belül a mindenségrendi elme morontia-válfaja képes működni.

¹⁸ ¶ 2. Az Igazító visszatérése a várakozó morontia teremtményhez. Az Igazító a felemelkedő azonosság örök őrzője; a Nevelőd a teljes biztosítéka annak, hogy te magad és ne más foglalja el a személyiséged feltámadásához létrehozott morontia formát. És az Igazító jelen lesz a személyiséged újbóli összeállításánál, hogy még egyszer hozzáfogjon a továbbélő való Paradicsomra vezetéséhez.

¹⁹ ¶ 3. Amikor az újraszemélyesülés mindezen előfeltételei teljesültek, az alvó halhatatlan lélek kiteljesedési lehetőségeinek szeráfi őrzője, számos mindenségrendi személyiség segítségével, ezt a morontia entitást felruházza a várakozó morontia elme-test formával, illetőleg belehelyezi abba, s egyúttal a Legfelsőbbnek ezt az evolúciós gyermekét a várakozó Igazító örök társaságára bízva. Ezzel válik teljessé az újraszemélyesülés, vagyis az emlék, a világegyetemi látásmód és a tudat újbóli összeállítása — az azonosság helyreállítása.

²⁰ ¶ Az újraszemélyesülés lényege az, hogy a felébredő emberi sajátlénység rákapcsolódik az újonnan elválasztott mindenségrendi elme morontia szakaszú körére. A személyiség jelensége a világegyetemi környezetre adott sajátlénység-válaszú azonosság folyamatosságától függ; ez pedig kizárólag az elmén keresztül érhető el. A sajátlénység mindig változatlan marad az önnön való összes tényezőjének folyamatos változása közepette; a fizikai létben a változás fokozatos; a halálban és az újraszemélyesüléskor a változás hirtelen jellegű. A minden sajátlénység igaz valósága (a személyiség) saját alkotórészeit szüntelen változtatva képes a világegyetemi viszonyokra válaszolva működni; a megredés elkerülhetetlenül halálhoz vezet. Az emberi életet az élettényezők vég nélküli változásai alkotják, mely tényezőket a változatlan személyiség egyesíti.

²¹ És amint a Jerusem valamelyik lakóvilágán felébredtek, olyannyira kicserélődtek, a szellemi átalakulás olyan nagy mértékű lesz, hogy ha nem lenne veletek a Gondolatigazítók és a végzet-örangyal, akik oly ügyesen áthidalják az új világbeli új életetek és az első-világbeli régebbi életetek közötti különbséget, akkor kezdetben nehézséget okozna nektek az új morontia tudat összekapcsolása az előző azonosságotok feltámadó emlékével. A személyes sajátlénység folytonosságától eltekintve a halandói élet nagy része először csak egy ködös és zavaros álomnak tűnne. Idővel azonban sok halandói képzettársítás kitisztul.

²² A Gondolatigazító kizárólag azokat az emlékeket és tapasztalatokat fogja bennetek felidézni és számotokra rendelkezésre bocsátani, amelyek a világegyetemi létpályátok részét képezik és amelyek alapvető fontosságúak ahhoz. Ha az Igazító egyáltalán társatok volt az evolúcióban az elmében, akkor ezek a továbbélésre érdemes tapasztalások az Igazító örök tudatában maradnak fenn. Azonban az elmúlt életetek és az ahhoz kapcsolódó emlékek nagy része, mivel sem szellemi, sem morontia értékkel nem bírnak, megsemmisül az anyagi elmével; az állványzat szerepét betöltött anyagi tapasztalások nagy része elvész, me-

lyek, miután lehetővé tették, hogy a morontia szintre átvesszék, többé már nem játszanak szerepet a világegyetemben. A személyiség és a személyiségek közötti kapcsolatok viszont sohasem ilyen jellegűek; a személyiségviszonyok halandói emlékei mindenségrendi értékkel és akaratfolytonossággal bírnak. Az urantiai rövid, de szövevényes életben volt egykori társaitokra a lakóvilágokon is rá fogtok ismerni és ők is meg fognak ismerni titeket, sőt emlékezni is fogtok és rátok is emlékezni fognak.

6. AZ EMBER MORONTIA VALÓJA

¹ Ahogyan a pillangó a bábállapotból, úgy emelkednek ki az emberi lények igaz személyiségei a lakóvilágokon, amikor először jelennek meg az egykori anyagitest-buroktól elkülönülten. A helyi világegyetembeli morontia létpályának közvetlen köze van a kezdeti léleklétezési morontia szinttől egészen a legfelsőbb szellem-fejlődési morontia szintig tartó folyamatos felemelkedést jelentő személyiségrendszerhez.

² Nehéz beszámolnom nektek arról, hogy milyenek is lesznek a helyi világegyetemi létpályátok során használt morontia személyiségformáitok. Személyiség-megnyitkozási morontia mintákat fogtok kapni, és ezek végső soron átalatok fel nem fogható adományok. E formák, noha teljesen valóságosak, nem tartoznak az átalatok ismert anyagi rendű energiaminták közé. Azonban éppen azt a szerepet töltik be a helyi világegyetemi világokon, mint amit az anyagi testetek a szülőbolygótokon.

³ Bizonyos mértékig az anyagi testalak külső megjelenése a személyazonosság jellegét tükrözi; a húsvér test, korlátozott mértékben, visszaad valamennyit a személyiség eredendő természetéből. A morontia formára ez még inkább igaz. A fizikai létben a halandók lehetnek külsőre szépek és ugyanakkor belsőleg csúfak; a morontia létben viszont, főleg a felsőbb szinteken, a személyiségforma közvetlenül a személy belső természete szerint alakul. A szellemi szinten a külsődleges forma és a benső természet egyre jobban megközelíti a teljes azonosulást és ez egyre tökéletesebbé válik, amint a teremtmény egyre magasabb szellemi szintekre jut el.

⁴ ¶ A felemelkedő halandó a morontia állapotban az orvontoni tökéletes-szellemi mindenségrendi-elme képesség nebadoni módosított változatával ruháztatik fel. A halandói értelem, mint olyan, megsemmisült, megszűnt létezni úgy, mint az Alkotó Szellem külön nem vált elmekörétől független, összpontosult világegyetemi entitás. A halandói elme jelentéstartalmi és értékei azonban nem semmisültek meg. Bizonyos elmeszakaszok továbbra is megmaradnak a továbbélő lélekben; a korábbi emberi elme bizonyos tapasztalás-értékeivel pedig az Igazító rendelkezik; és mindezek mellett a helyi világegyetemben megvannak a húsvér testben eltöltött emberi életről készített feljegyzések, valamint a felemelkedő halandó végső fejlődésében érdekelt, számos lényben — akik között a szeráfától a Világegyetemi Ítéltőig és valószínűleg még rajtuk túl, a Leg-

felsőbbig is terjedő körben sokféle entitás megtalálható — élő nyilvánartások is rendelkezésre állnak.

⁵ A teremtményi akarat nem létezhet elme nélkül, viszont az anyagi értelem megszűnése ellenére is fennmarad. A közvetlenül a továbbélést követő időkben a felemelkedő személyiséget nagymértékben az emberi életből származó jellem-minták és a morontia mota újonnan megjelenő működése irányítja. És ezek a lakóvilági-viselkedés vezetőik elfogadhatóan működnek a morontia élet kezdeti szakaszaiban, valamint a morontia sajátakaratot, mint a felemelkedő személyiség teljes értékű akaratkifejeződését megelőzően.

⁶ A helyi világegyetemi létben nincsenek ahhoz hasonló hatások, mint amelyet az emberi létezésben a hét elmeszellem-segéd gyakorolt. A morontia elmének a mindenségrendi elmével közvetlen kapcsolatban kell fejlődnie, miután ezt a mindenségrendi elmét a helyi világegyetemi értelem alkotó forrása, az Isteni Segédkező módosította és átalakította.

⁷ ¶ A halandói elme a halált megelőzően öntudatában független az Igazító jelenlététől; a segédelmének csak a társult anyagi-energia mintára van szüksége a működés beindításához. Viszont a morontia lélek, lévén segéd-feletti, nem tarthat fenn Igazító nélküli öntudatot az anyagi-elme rendszer elvesztését követően. E kifejlődő lélek ugyanakkor a korábbi segédleme döntéseiből származó jellemfolytonossággal bír, és ez a jellem eleven emlékké alakul, amint annak mintáit a visszatérő Igazító energiával feltölti.

⁸ Az emlék továbbélése bizonyos arra, hogy az eredeti sajátlénység azonossága megmarad; ez alapvető fontosságú a személyiség folytonosságának és kiteljesedésének teljes mértékű öntudatosításához. Az Igazító nélkül felemelkedő halandók a szeráfársuktól kapnak utasításokat az emberi emlékezet helyreállításához; egyébként pedig a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt halandók morontia lelkét kötöttségek nem terhelik. Az emlékezetminta a lélekben marad fenn, de ahhoz, hogy a halandó számára *azonnal* értelmezhető, folytonos emlékezteté alakuljon szükség van a korábbi Igazító jelenlétére. Az Igazító nélkül a halandó továbbélőnek hosszú időre van szüksége ahhoz, hogy korábbi létezésének jelentéstartalmaival és értékeivel kapcsolatos emléktudatát újból feltárja és újra elsajátítsa, visszanyerje.

⁹ A továbbélési értékkel rendelkező lélek hű képét mutatja az anyagi értelemhez, a sajátlénység azonosságának korábbi hordozójához tartozó minőségi és mennyiségi tevékenységeknek és késztetéseknek. Az igazság, a szépség és a jószág választásával a halandói elme megkezdli elő-morontia világegyetemi létpályáját a hét elmeszellem-segéd gyám-sága alatt, melyek a bölcsesség szellemének irányításával egyesültek. A hét elő-morontia kör teljesítését követően a segédelmére ruházott morontiaelme-képesség hatására elkezdődik a helyi világegyetemi fejlődés elő-szellemi vagy morontia létpályájának kibontakozása.

¹⁰ ¶ Amint valamely teremtmény elhagyja a szülőbolygóját, maga mögött hagyja a segédek szolgálatát is és ki-

zárólag a morontia értelemtől válik függővé. Amikor egy felemelkedő lény elhagyja a helyi világegyetemet, akkor már elérte a szellemi létszintet és elhagyta a morontia szintet. Az újonnan megjelenő szellementitás ez után az orvontoni mindenségrendi elme közvetlen segédkezésének igénybevételére hangolódik.

7. AZ IGAZÍTÓVAL VALÓ EGGYÉ KAPCSOLÓDÁS

¹ A Gondolatigazítóval való eggyé kapcsolódás olyan örökkévaló, tényleges jegyekkel ruhazza fel a személyiséget, amelyek előzőleg csak magvábanvalók voltak. Ezen új képességek között megemlíthetők: az isteniség-minőség rögzülése, a múltbéli-örökkévalósági tapasztalás és emlékezet, a halhatatlanság, és a korlátozott potenciálú abszolút-ság egyik szakasza.

² ¶ Az ideigvaló alakban átélt földi pályátok befutását követően egy jobb világ területén fogtok felébredni, és végre örökre egyesültök a hűséges Igazítókkal. És ez az eggyé kapcsolódás az Isten és ember eggyé válásának rejtelmét, a véges-teremtményi fejlődés rejtélyét alkotja, de mindörökre igaz érvénnyel. Az eggyé kapcsolódás Aszendington szent szférájának titkát képezi, és az Istenség szellemével való eggyé kapcsolódást átélt teremtmények kivételével egyetlen teremtmény sem foghatja fel ama tényleges értékek igazi jelentését, amelyek akkor egyesülnek, amikor az idő teremtményének azonossága mindörökre eggyé válik a paradicsomi Istenség szellemével.

³ Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás rendszerint akkor következik be, amikor a felemelkedő még a helyi csillagrendszeren belül tartózkodik. Sor kerülhet erre a szülőbolygón is, mégpedig a természetes halál fölé kerekedés révén; bekövetkezhet az adott csillagrendszer akármelyik lakóvilágán vagy magán a csillagrendszer-központra is; esetleg eltolódhat a csillagvilágban való tartózkodás idejére is; vagy, különleges esetben, egészen addig húzódnak, amíg a felemelkedő lény el nem jut a helyi világegyetem központjára.

⁴ Mihelyt az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra sor került, többé már semmilyen veszély sem fenyegeti az adott személyiség örök létpályáját. A mennyei lények hosszas tapasztalatszerzésen keresztül próbáltatnak ki, a halandók viszont egy viszonylag rövid és kemény próbán mennek keresztül az evolúciós és a morontia világokon.

⁵ Az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra addig sohasem kerül sor, amíg a felsőbb-világegyetemi rendelkezésekben ki nem nyilvánították, hogy az emberi természet véglegesen és visszavonhatatlanul az örök létpálya mellett döntött. Ez az egyesülési felhatalmazás, amely kiadását követően feljogosítja az Igazítóval eggyé kapcsolódott halandót arra, hogy végre elhagyhassa a helyi világegyetem határait és elindulhasson a felsőbb-világegyetemi központ felé, ahonnan az idő zárandoka a távoli jövőben szekonáf-társítva rátérhet arra az útra, mely a Havona központi világegyeteme felé és az Istenség-kaland megéléséhez vezet.

⁶ ¶ Az evolúciós világokon a sajátlénység anyagi; a sajátlénység a világegyetemben létező dolog, és mint ilyenre az anyagi létezés törvényei vonatkoznak. A sajátlénység tényként van jelen az időben és válaszol annak változásaira. *A továbbélésre vonatkozó döntéseket itt kell meghoznia.* A morontia állapotban a sajátlénység már új és tartósabb világegyetemi valósággá vált, és folyamatos növekedése a világegyetemek elme- és szellemi köreire való mind teljesebb ráhangolódásban mutatkozik meg. *A továbbélésre vonatkozó döntéseket itt erősíti meg.* Amint a sajátlénység eléri a szellemi szintet, akkorra már biztos értékévé vált a világegyetemben, és ez az új érték abban a tényben mutatkozik meg, hogy *a továbbélésre vonatkozó döntést már meghozta, és ezt aényt a Gondolatigazítóval való örök egygyé kapcsolódás igazolja.* És miután az igazi világegyetemi érték rendjét a teremtmény így elérte, a lehetőségei határtalanává válnak a legmagasabb rendű világegyetemi érték — Isten — megtalálásához.

⁷ ¶ Az ilyen, Igazítóval egygyé kapcsolódott lények a világegyetemi megnyilvánulásait tekintve alapvetően kettős jellegűek: egyrészt önálló morontia egyedek, a szeráfi rendtől nem minden tekintetben eltérően, ugyanakkor a fejlődési lehetőségeiket tekintve a paradicsomi végleges rendű lények rendjébe tartoznak.

⁸ De az egygyé kapcsolódást megélt egyén valójában egy személyiség, egy lény, melynek egysége dacol mindenféle elemzéssel, amelyre a világegyetemi értelem kísérletet tehetnek. Miután így megjártatok a helyi világegyetemi ítélőszékeket a legalsóbb szinttől a legfelsőbbig, és ezek egyike sem volt képes az embert vagy az Igazítót a másiktól elkülöníteni, akkor végül a Nebadon Ura, a helyi világegyetemi Atyátok elé kerültök. Ott pedig, ama lény színe előtt, akinek teremtő atyasága az idő e világegyetemében lehetővé tette életetek tényét, megkapjátok azokat a felhatalmazásokat, amelyekkel az Egyetem Atya megtalálására a felsőbb-világegyetemi létpályákon végre elindulhattok.

⁹ Vajon a győzedelmes Igazító nyert-e személyiséget az emberiségnek tett rendkívüli szolgálatáért, vagy pedig a derék emberi lény tett szert halhatatlanságra az Igazító-szerűvé válásra irányuló őszinte erőfeszítései révén? Így önmagában egyik sem igaz; de ketten együtt a Legfelsőbb felemelkedő személyiségeinek egyik különleges rendjébe tartozó lény evolúcióját vitték véghez, egy olyan lényét, aki mindig is szolgálatkész, hűséges és hatékonyan tevékenykedő lesz, aki további növekedés és fejlődés várományosa, aki rangban mindig egyre feljebb lép és addig nem fejezi be a mennyei felemelkedését, amíg el nem éri a Havona hét körét és az egykoron földi eredetű lélek imádatával ténylegesen az Atya színe elé járulhat a Paradicsomon.

¹⁰ Végig e csodálatos felemelkedés során a Gondolatigazító a felemelkedő halandó jövőbeli és teljes szellemi kiegyensúlyozottságának isteni biztosítéka. Ugyanakkor a halandói szabad akarat jelenléte az Igazító számára örök csatornát biztosít az isteni és végtelen természetének szabad kibontakoztatásához. Ekkorra e két azonosság már

egygyé vált; sem az időben, sem az örökkévalóságban semmilyen esemény nem lesz képes többé elválasztani egymástól embert és Igazítót; immár elválaszthatatlanok, örökre egygyé kapcsolódtak.

¹¹ ¶ Az Igazítóval való egygyé kapcsolódás fajtájába sorolt világokon a Titkos Nevelő sorsa azonos a felemelkedő halandóéval — a Végleges Paradicsomi Testületébe való felvétellel. És sem az Igazító, sem a halandó nem képes ezt a célt a másik teljes együttműködése és hű segítségével elérni. Ez a rendkívüli társulás az egyik legfigyelemreméltóbb és legbámulatosabb mindenségrendi jelenség a jelenlegi világegyetemi korszakban.

¹² Az Igazítóval való egygyé kapcsolódást követően a felemelkedő lény rendje az evolúciós teremtmény rendje. A társulás emberi tagja rendelkezett először személyiséggel, ezért a személyiség elismerésével kapcsolatos mindenféle szempontból elsőbbséget élvez az Igazítóval szemben. Az egygyé kapcsolódott lény paradicsomi állomáshelye Aszendington és nem Divinington, és Isten és ember eme különleges társulása felemelkedő halandói rangban járja útját egészen addig, amíg fel nem vétetik a Végleges Testületébe.

¹³ Amint egyszer egy Igazító egygyé kapcsolódik egy felemelkedő halandóval, akkor annak az Igazítóknak a száma töröltetik a felsőbb-világegyetemi nyilvántartásokból. Hogy mi történik a Diviningtonon tárolt feljegyzésekkel, azt nem tudom, de gyanítom, hogy az Igazítóra vonatkozó bejegyzést átvezetik Grandfanda, a Végleges Testületének végrehajtója belső bíróságának titkos köreibé.

¹⁴ Az Igazítóval való egygyé kapcsolódással az Egyetem Atya teljesítette ígéretét, melyben önmagából egy részt adományozott az ő anyagi teremtményeinek; megtartotta ígéretét, és teljesítette a tervet, mely szerint örökre isteniséget adományozott az emberiségnek. Ekkor kezdheti el az emberi lény felmérni és kihasználni azokat a végtelen lehetőségeket, melyeket az így létrejött társulás, az Istennel való mennyei társulás rejt magában.

¹⁵ ¶ A továbbélő halandók ma ismert végzetének beteljesülését a Végleges Paradicsomi Testületébe való felvétel jelenti; ez egyúttal mindazoknak a Gondolatigazítóknak is beteljesülési célja, akik örök egyesülésre csatlakoztak halandói társukhoz. A paradicsomi végleges rendű lények jelenleg számos különböző feladatot teljesítenek szerte a nagy világegyetemben, de mindnyájan gyanítjuk, hogy további és még fenségesebb feladatokat fognak teljesíteni a távoli jövőben, miután a hét felsőbb-világegyetem eljutott a fény és élet korszakába, és miután a véges Isten végre kilépett abból a rejtelemből, amely ma e Legfelsőbb Istenséget övezi.

¹⁶ Tanítottunk benneteket a központi világegyetem, a felsőbb-világegyetemek és a helyi világegyetemek felépítésével és személyeivel kapcsolatos egyes igazságokra; beszámoltunk néhány, e kiterjedt teremtésszerűséget jelenleg irányító személyiség jelleméről és származásáról. Tájékoztatást adtunk arról is, hogy hatalmas világegyetem-galaxisok szerveződnek a nagy világegyetem határain túl, az első külső térszintben. Arra is kitértünk e beszámolómban,

hogy a Legfelsőbb Lény a külső térnek e feltérképezetlen vidékein fogja kifejteni eddig még ismeretlen, harmadlagos működését; és közreadtuk azt is, hogy a paradicsomi testület végleges rendű lényei a Legfelsőbb élményelvi gyermekei.

¹⁷ Úgy hisszük, hogy az Igazítóval eggyé kapcsolódott halandók végleges rendű társaikkal együtt arra rendeltettek, hogy valamilyen formában közreműködjenek az első külső térszint világegyetemeinek igazgatásában. Szemernyi kétségünk sincs afelől, hogy e hatalmas galaxisokból egykor majd lakott világegyetemek lesznek. És arról is teljesen meg vagyunk győződve, hogy a majdani világegyetemek irányítói között ott lesznek a paradicsomi végleges rendű lények is, akiknek természete a teremtmény és a Teremtő társulásának mindenségrendi következménye.

¹⁸ Micsoda kaland! Mily regényes dolog! Egy hatalmas teremtszerep, melyet a Legfelsőbb gyermekei fognak igazgatni, ezek a megszemélyesült és emberivé lett Igazítók, ezek az Igazító-szerűvé vált és örökkévalóvá lett ha-

landók, ezek a rejtélyes egyesülések és örök társulások, melyek az Első Forrás és Középpont lényegéből eredő legmagasabb rendű ismert megnyilatkozásnak és az Egyetemes Atya megértésére és elérésére képes legalacsonyabb rendű értelmes létformának az egyesülését és társulását alkotják. Úgy gondoljuk, hogy az ilyen egyesült lények, a Teremtőnek és a teremtménynek az ilyen társulásai kiváló urai, páratlan irányítói, valamint megértő és rokonszenves igazgatói lesznek az összes olyan értelmes életnek, mely az első külső térszint e jövőbeli világegyetemeiben csak létrejöhet.

¹⁹ ¶ Való igaz, hogy ti halandók földi, állati eredetűek vagytok; testetek valóban porból vétetett. De ha tényleg akarjátok, ha valóban vágytok rá, akkor az idők öröksége bizton a tiétek lesz, és egykor majd igaz jellemetek szerint fogtok szolgálni a világegyetemekben — úgy, mint a tapasztalás Legfelsőbb Istenének gyermekei, mint az összes személyiség paradicsomi Atyjának isteni fiai.

²⁰ [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]